

EUGEN SITEANU

JAF ARMAT

**Editura
Academiei Oamenilor de Știință
din România**

București, 2022

Editor: Mihail CĂRUȚAȘU
Coperta: Mihail CĂRUȚAȘU
Redactor: Marian Cătălin CRISTEA
Tehnoredactor: Marian Cătălin CRISTEA
Corectura: Mihail CĂRUȚAȘU

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României
SITEANU, EUGEN
Jaf armat / Eugen Siteanu. - București :
Editura Academiei Oamenilor de Știință
din România, 2022
ISBN 978-606-8636-98-6

821.135.1

©Eugen Siteanu

**Pentru copiii și nepoții mei:
lumina vieții mele.**

Afabulația, locurile, numele și personajele acestui roman sunt fie rodul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Dacă există din întâmplare vreo asemănare cu realitatea, aceasta nu îl obligă cu nimic pe autor. Oricare referire la vreuna din instituțiile române ori străine nu are nici o legătură cu intențiile autorului. Orice asemănări cu evenimente și localități reale, cu situațiile sau activitățile oricăror persoane vii sau decedate sunt doar o coincidență și întrutotul neintenționate. În această lucrare este descris într-un stil personal climatul unei societăți dominate de numeroase prejudecăți ale unor oameni animați de diverse interese, unii fiind animați de dorința de înavuțire prin orice mijloace, cinstite sau necinstite, iar alții de setea de o viață liberă, de dreptate, de pace și de dragostea față de om și natură. Romanul reprezintă o poveste romanțată și o reflexie a direcției în care merg omul și societatea în epoca contemporană.

Motto

*„Cum mângâie dulce, alină ușor
Speranța pe toți muritorii!
Tristeță, durere și lacrimi, amor
Azilul își află în sânu-i de dor
Și pier, cum de boare pier norii.”*

Mihai Eminescu, *Speranța*.

1

Sandu locuia într-o casă mică care avea o cameră, o bucătărie și o toaletă. Nu avea antreu, ci doar o ușă pe unde se intra direct în camera de dormit și din aceasta în bucătărie și în wc. În încăperea care ținea loc și de living avea un șifonier, un pat, un fotoliu și un godin în care făcea focul cu cărbuni sau cu lemne. În iarna aceea grea zăpada era înaltă de 1,5 metri, iar în locurile adăpostite se formaseră troiene care depășeau doi metri. Chiar și drumurile erau troienite și nu se putea circula cu autovehiculele. Sandu epuizase rezerva de cărbuni și de lemne. Afară era un ger de crăpau pietrele. El tremura de frig și trebuia neapărat să plece în căutare de combustibil. Știa că lângă fabrică se descărcase un vagon de cărbune. Se înfodoli bine, luă săniuța, un sac și o lopată și o porni spre nord-vest, prin zăpada afânată, pe drumul plin de troiene. Din când în când se oprea

ca să dea cu lopata zăpada și să-și croiască câte un tunel prin care să poată trece. Avea de mers vreo doi kilometri până aproape de râul care curgea în apropierea fabricii.

Locul era pustiu și vântul spulbera zăpada. Se orientă după colțul gardului și începu să sape acolo unde știa că văzuse o grămadă nu prea mare de cărbune. Nu era nici țipenie de oameni. Șuieratul vântului făcea atmosfera lugubră. I se păru că aude urlatul lupilor. Pădurea era pe aproape, dar din cauza zăpezii spulberate nu se vedea nici la 50 de metri. Oriunde priveai totul era alb. Zăpada îi intra în ochi. Cu chiu, cu vai, ajunse la cele câteva bucăți de cărbune. Le luă și le puse în sacul pe care-l legă cu o sfoară de sanie. O porni înapoi pe același drum pe care-l parcurse cu opriri dese pentru a-și trage sufletul. Cu toate că afară erau -15 grade Celsius se încălzise din cauza efortului. În sfârșit ajunse acasă, puse în godin niște hârtie îmbibată în petrol lampant, niște surcele și le aprinse. Deasupra puse niște cărbuni și așteptă să ia foc. Căută în sacul din bucătărie și scoase niște cartofi pe care-i puse la copt în

EUGEN SITEANU

---

godinul care se încinsese. După ce mâncă cartofii pe care-i decojise se dezbracă și se tolăni în pat. Atmosfera era tihnită, plăcută și-l transpuse în lumea viselor.

Era o căldură ca-n vara aceea când avea 6-7 ani și se dusese cu copiii la scăldat în locul unde râul făcea un cot de 90 de grade. Râul curgea la aproximativ 200 de metri de gardul fabricii. Acolo a învățat să înoate. Mai întâi „*câinească*”, adică la fel cum înoată câinii. Mai târziu a deprins „*voiniceasca*” și bras, adică la fel ca broasca. Întotdeauna i-a plăcut să se bălăcească în apă, dar mai ales la vârsta aceea. Mai ales când zilele erau toride, ar fi stat în apă ca broasca și n-ar mai fi ieșit la mal.

Vremea era senină și păsărelele ciripeau, zburând în stoluri mângâiate de razele aurii ale soarelui de vară. Au fost vremuri fericite, fără griji, cu extazieri de fericire copilăroasă. Vremuri armonioase, de bunăstare sufletească.

Sandu avea părul blond, des, ochii albaștri, mari, iar obrajii erau rumeni, sănătoși. Corpul lui era robust deși era încă

mic. Avea o privire inteligentă, vioaie și o fire calmă, cumpănită. Îl fascina frumusețea naturii, a râului, a ierbii, a pomilor și a florilor. Avea o fire poetică, visătoare și romantică. Îi plăceau deopotrivă dreptatea și libertatea. Avea o înclinare specială pentru basmele populare, pe care i le povestea mama sa, în care ieșea întotdeauna învingătoare dreptatea. Își aminti cum pescuiau în râul acela minunat – râul copilăriei sale. Avea un băț cu o sfoară și un cârlig și reușea să prindă peștișori, dar uneori mai cădeau în undiță și pești adevărați. Făceau un foc din surcele și uscături din copacii de pe mal și-i prăjeau pe jeratec. Mâncau cu poftă fără pâine – doar peștii prăjiți. Nici vorbă să se spele pe mâini și nu se îmbolnăvea nici un copil. Erau sănătoși tun. Atunci erau alte vremuri – de basm. Dar tot ceea ce este frumos și minunat nu durează. Când era în clasa a doua a rămas orfan, n-avea ce mânca, n-avea haine și nici ce încălța și a rămas repetent în clasa a treia. Sentimentul insuportabil al morții părinților săi când el avea o vârstă prea fragedă îl trezi brusc.

EUGEN SITEANU

Focul se stinsese și în încăperea se făcuse frig. Afară era viscol puternic care pătrundea prin crăpăturile de la ușă și geamuri. Se ridică să aprindă focul din nou. Reuși cu puțin efort și imediat se făcu un pic de căldură. Godinul era foarte bun. Flăcările jucăușe luminau încăperea. Gândurile sale se îndreptară spre starea sa de om sărac. Era invidios pe ceilalți care aveau de toate și nu duceau grija zilei de mâine. El era sărac lipit, iar alții erau bogați. Îi compătimea pe cei săraci și nu-i simpatiza deloc pe cei răi care se lăfăiau în case somptuoase și se îmbuibau cu toate bunătățile. Nu îi ura, ci îi disprețuia mai ales pe unii dintre ei care se purtau ca niște ticăloși. Mama sa fusese credincioasă, catolică și l-a învățat cu blândețe să-i ierte pe cei care nu se poartă creștinește cu semenii lor. Din cauză că era sărac, că trăia într-o sărăcie lucie, a avut cel puțin „*avantajul*” de a rămâne burlac. Dacă ar fi avut bani ar fi putut să-și „*cumpere*” o soție. „*S-ar zice că el a pierdut o soție și cine-a găsit-o s-o ție*” își spuse fără a putea să-și stăpânească un zâmbet. „*Păi, chiar așa,*

dacă aveam soție ce-i dădeam să mănânce? Un cartof copt zilnic? Păi câte zile ar fi stat soția cu el? Cred că mai mult de o săptămână n-ar fi stat. Ar fi fugit”. Totuși, în anul acela a avut șansa de a se angaja la o fabrică și de a primi lunar un salariu care-l scoase din sărăcie. Tot atunci avu’ norocul să cunoască o fată bună de care s-a îndrăgostit. După o scurtă idilă a cerut-o în căsătorie și ea a acceptat. Au trăit fericiți câțiva ani.

Dar îi ura pe cei ce se îmbogățeau în mod fraudulos. Pe cei bogați și răi. Cunoscuse un tânăr bogat, îngâmfat și arogant care sedusese o fată de 16 ani. Dar băiatul nu avusese nicicând intenția de a se căsători cu ea, ci doar să se distreze, să-și satisfacă poftelile animalice căci era un animal, evident. Fata rămăsese gravidă, dar el nu vroia s-o ia de soție. Dorea în schimb s-o ție de metresă, de târfă. Și pentru că fata insistase să se mărite cu bogătașul, acesta o sugrumase. O asasinase pe biata fată. Dar ea apucase să-i spună mamei de relația ei de concubinaj și aceasta s-a dus la poliție. Bogătașul a fost arestat și condamnat la ani

EUGEN SITEANU

---

grei de pușcărie, dar nefericita fată n-a mai putut fi readusă la viață. Pe acești ticăloși îi ura Sandu. Pe asasinii care după câțiva ani de pușcărie erau eliberați pentru bună purtare. Avea acea repulsie, acel resentiment împotriva oamenilor bogați și ticăloși. Un sentiment de revoltă mută îi ardea sufletul său curat. Vroia cu ardoare să fie găsiți și arestați toți ticăloșii bogați care-și băteau joc de bieteles fete. Vroia să fie răzbunate toate fetele care căzuseră victime asasinilor. Acești asasini trebuiau să dea socoteală pentru faptele lor în fața autorităților. „*Fiat justitia perat mundus.*”*

Când avea 18 ani obișnuia să pescuiască în lacul din apropiere. Într-o zi de vară pe când pescuia la marginea pădurii auzi niște zgomote. Intră în pădure și văzu un om care bătea o femeie. Aceasta căzuse la pământ. Bătăușul o ridică de jos și o târâ până la marginea lacului. Sandu îl observă pe individ cum o aruncă pe femeie în apă.

---

* Să se facă dreptate chiar de-ar trebui să piară lumea.

Rămase ascuns după o tufă și așteptă să treacă criminalul pe lângă el și să se îndrepte spre hotelul aflat la aproximativ 200 de metri la ieșirea din pădure. Imediat după ce intră criminalul în hotel se strecură și Sandu pe ușă. Așteptă să ia cheia de la cameră și să plece pentru a se adresa femeii de la recepție:

— Doamnă, bărbatul căruia i-ați dat cheia chiar acum a făcut o crimă. Eu am fost martor când a aruncat-o pe victimă în lac. Vă rog să telefonați la poliție să vină imediat să-l aresteze pe criminal.

Peste câteva minute asasinul coborâ în hol și ieși din hotel. Sandu o porni tiptil pe urmele acestuia la o distanță nu prea mare pentru a nu fi observat de criminal.

Când a ajuns mașina poliției Sandu a ridicat mâna și le-a făcut semne polițiștilor. Aceștia l-au văzut și s-au îndreptat în fugă spre el. Sandu le-a arătat urmele pașilor în pământul moale și le-a indicat direcția în care se deplasa criminalul. Unul dintre polițiști a strigat:

— Stai că trag! și a tras un foc de avertisment în aer.

EUGEN SITEANU

Criminalul nu s-a oprit. Polițiștii au început să alerge după acesta și să tragă. Un glonte l-a nimerit în picior și criminalul n-a mai putut să fugă. Polițiștii l-au prins și l-au încătușat. Un polițist l-a întrebat:

— De ce ai omorât femeia?

— Care femeie?

— Avem un martor care te-a văzut când ai omorât-o.

— Nu e adevărat. N-am omorât pe nimeni.

— De unde ai bijuteriile astea? l-a întrebat polițistul care-l percheziționa.

— Sunt ale mele. Le am de la mama.

— Al cui e sângele de pe mâinile tale?

— M-am rănit la mână.

— Ce este cu zgârietura asta de pe fața ta?

— M-a zgâriat o creangă de copac.

— Pare o zgârietură de unghii.

— Nu e adevărat.

— Domnule, cum vă cheamă?

— Mă numesc Sandu Siegel.

— Domnule Siegel vă rog să ne conduceți la locul crimei.

Ajunși acolo, oamenii legii scoaseră cadavrul femeii din apă și observară că are o rană urâtă la cap.

— Cu ce ai lovit-o?

— Cu nimic.

Sandu îi conduse în locul în care se petrecuse crima:

— Aici a lovit-o criminalul pe femeie.

Polițiștii verificară cu atenție locul faptei și găsiră o jumătate de cărămidă care avea urme de sânge și două fire de păr. Ei au constatat că rana era produsă de acea cărămidă care se potrivea perfect în adâncitura pe care o produsese în craniul femeii. Deci acela era corpul delict – arma crimei. Apoi polițiștii l-au dus pe inculpat la hotel în camera victimei și au găsit multe amprente ale criminalului. La recepție, în registru erau înscriși la camera 21 soții Ana și Ion Dima. Verificându-i documentele au constatat că în buletinul de identitate era numele Ion Burlacu în etate de 25 de ani, iar victima se numea Ana Dima în vârstă de 40 de ani. Verificările au continuat la secția de poliție unde s-a constatat că asasinul avea cazier și mai fusese condamnat pentru

EUGEN SITEANU

---

tâlhărie. La autopsie s-a stabilit cauza morții – lovitura de la cap. În plămâni nu s-a găsit apă ceea ce însemna că atunci când fusese aruncată în apă victima era deja moartă. De asemenea, sub unghiile victimei s-a găsit piele de pe fața criminalului.

Sandu Siegel era un om cumsecade în urmă cu câțiva ani când a început calvarul. Era o dimineață rece de februarie. Vântul stârnea vârtejuri de zăpadă. Fulgii mari îi intrau în ochi și-i înțepau fața. Ura iarna aceea care nu se mai sfârșea. Pe asfalt se depusese un strat de 20 de centimetri de zăpadă afânată, dar sub ea era gheață. Simți că alunecă și își pierde echilibrul. Căzu pe burtă în zăpadă și din reflex întinse mâinile ca să nu se lovească cu fața de gheață. Se ridică cu greutate și înjură tare. Reuși cu greu să urce treptele care-l duceau la locul său de muncă - o fabrică de piese de schimb auto. Șeful său îl înștiință că trebuia să se prezinte urgent în pavilionul administrativ, la resurse umane. Pe coridorul de la etajul întâi stăteau pe scaune mai multe persoane. Se așeză și el pe un scaun liber. Nimeni nu

scotea nici o vorbă de parcă erau la înmormântare. Liniștea aceasta mormântală nu prevestea nimic bun. Avu o presimțire sumbră. Secretara șefului resurselor umane ieșea pe ușă și anunța numele persoanei care trebuia să intre. La un moment dat își auzi numele:

— Domnul Siegel!

Se ridică în picioare și intră.

— Luați loc.

Se așază pe un scaun în fața directorului resurselor umane.

— V-am chemat să vă comunicăm ceva foarte important.

Siegel nu spuse nimic. Directorul continuă.

— Fabrica noastră face reduceri de personal. Înțelegeți?

— Da.

— Ne pare rău, dar trebuie să vă concediem.

Cuvintele acestea spuse pe un ton neutru îl loviră ca un ciocan în moalele capului. Rămase câteva clipe perplex. Își reveni greu:

— Din ce cauză?

EUGEN SITEANU

Omul din fața sa îl privi ca pe un lucru oarecare. Nu se simțea în apele lui.

— Facem o restructurare a fabricii și singura alternativă de a nu da faliment este concedierea unor salariați.

— De ce pe mine?

Directorul nu părea deloc afectat de acea restructurare și începu să-i țină același discurs rostit în fața celor ce se perindaseră câte 5 minute prin fața sa:

— Suntem nevoiți să micșorăm drastic costurile de orice fel. Actualele costuri sunt exagerat de mari. Piața s-a redus simțitor. Dar cred că știți asta.

Siegel se înroșise la față și cu ochii împăienjeniți se uita în jos.

— Fabrica se închide?

— Nu. Redimensionăm fabrica, adică o facem mai mică.

— Deci fabrica nu se închide?

— Nu. Rămâne deschisă.

— Păi atunci de ce mă concediați?

Directorul se scărpină în cap, duse mâna fără rost la nas. Se simțea încurcat pentru că întâlnirea ajunsese la punctul penibil.

— Aici și acum avem nevoie de oameni cu priceperi multiple. De oameni care au mai multe abilități. De aceea am ales o echipă de oameni corespunzătoare noii fabrici. Ne pare foarte rău dar dumneavoastră nu faceți parte din această echipă.

— Adică eu nu am abilități? Ba am. Muncesc aici de zece ani. Cum puteți spune că n-am abilități?

— Aveți, dar alții vă depășesc în acest domeniu. Au abilități mai bune, sunt mai pricepuți și învață mai repede și mai bine. În plus au și o prezență mai bună la serviciu.

— Da' eu n-am o prezență bună? Muncesc în fabrică de zece ani.

— Dumneavoastră ați avut în acești zece ani prea multe zile de concediu pe caz de boală. Prea multe concedii medicale.

Sandu simți că se sufocă. N-avea aer. Se simți umilit, călcat în picioare, terfelit, jignit.

Directorul îi întinse un plic.

— Sunteți plătit până la sfârșitul lunii februarie. La revedere.

Secretara deschise ușa și-l invită să plece. Sandu ieși cu capul plecat și privirea în pământ. Picioarele îl purtară până la cea mai apropiată cârciumă. Acolo comandă o bere și pe urmă încă una și tot așa până nu le mai știu numărul. Căzu cu capul pe masă și trase un pui de somn. Când se trezi se ridică cu greu și plecă împleticindu-se pe stradă. Se însera. Mergea clătînându-se pe trotuar și se pomeni în fața a trei bărbați care veneau din sens opus. Aceștia au început să-l lovească.

— Dă-ne banii.

Îl loviră în nas și-i dădură sângele care curgea cu picături mari din nas și din gură. Loviturile plouau din stânga, din față și din dreapta. Ochii i se umflaseră și nu mai vedea bine cu ei. În momentul acela lângă ei apăru un bărbat blond, înalt, solid, lat în umeri, cu fața ovală, maxilare puternice, ochi albaștri și sprâncene frumos arcuite. Era îmbrăcat într-un palton gri, pantaloni de aceeași culoare, la fel ca și pălăria. Era încălțat cu bocanci grei, de culoare neagră. Se apropie rapid de cei trei bandiți.

— Nenorociților! zise Emil când văzu că trei bandiți îl băteau pe omul care căzuse pe zăpadă.

Îl lovi pe unul cu piciorul în burtă și pe al doilea cu o directă de dreapta încât acela zbură prin aer de parcă-l lovise trenul. În câteva secunde cei trei tâlhari dispărură cu portofelul lui Sandu. Acesta fu ridicat de jos de Emil care-l ajută să ajungă acasă și îi dădu și niște bani de buzunar. Deși insistase să-l ducă la un spital, Sandu refuzase categoric. Emil plecase îngrijorat pentru starea de sănătate a victimei.

Dimineața se urcă la volanul autoturismului său și se deplasă la locuința lui Sandu. Era o dimineață rece și întunecată din cauza norilor negri. Ninge liniștit. Emil intră în curte și bătu de trei ori în ușa de la intrare. Nu auzi nici un răspuns. După ce mai ciocăni din nou puse mâna pe clanță. Ușa se deschise scârțâind. Pe jos erau aruncate în dezordine diferite obiecte, inclusiv o vază spartă. Deveni conștient că ceva nu era în regulă. Era îngrijorat de starea sănătății acestui nou cunoscut.

— Sandule! Ești aici?

EUGEN SITEANU

Păși cu atenție printre cioburile și obiectele de pe pardoseală și deschise ușa primei camere. Sandu era așezat într-un fotoliu și îl privea cu ochii lui care abia se zăreau din cauza umflăturilor vineții. Nasul lui era de asemenea vânat și diform. Arăta groaznic.

— Cum te simți?

— Ca dracu, răspunse el cu greu printre buzele lui sparte și umflate de loviturile primite ieri seară.

— Ce s-a întâmplat aici? zise Emil arătând cu un gest larg la dezordinea din cameră cu articole de îmbrăcăminte împrăștiate pe covor, cu ușile șifonierului deschise și sertare care erau trase în afară.

— So-soția ma-ma pă-părăsit aseară.

— De ce?

— Am-am fo-fost c-c-conced-d-diat ieri.

Lui Emil i se făcu milă de omul acela solid, de 1,8 metri și aproape 100 de kilograme care plângea ca un copil.

Înainte de a pleca de la el îi mai puse în mână o sumă de bani.

— Să ai pentru cheltuială, prietene.